

ЛИ БРЕКЕТ
ВСИЧКИ ЦВЕТОВЕ НА
ДЪГАТА

Превод от английски: Катя Димитрова, 1983

chitanka.info

Невижданият в долината пороен дъжд не спираше вече тридесет и шест часа. Земята се напои изцяло. Мътни потоци се носеха по склоновете на изрития от водата хълм, надвиснал над града, препълваха отточните канали и с бясно въртене се устремяваха към реката. Обикновено тиха, реката сега шумеше и бучеше като Мисисипи по време на разлив, размиваше бреговете, нахлуваше в тихите овощни градини и дори по улиците на Гранд-Фолз. Хората в паника напускаха домовете си. Подкопаните дървета бавно се наклоняваха и падаха, разрушавайки огради и стени на жилища...

Високо над върховете на хълмовете, които окръжаваха долината от североизток и югозапад, скрити умело от хорски очи, тихо бръмчаха два малки механизма от извънземен произход. Те неуморно изпращаха в небето потоци от частици, които събираха тежки дъждовни облаци.

В долината потоцитът продължаваше...

* * *

Това беше първата му голяма и отговорна задача и не беше сигурен дали ще успее да се справи. Така и каза на Руви, намалявайки скоростта на неудобната земна кола:

— Не, ти само погледни тази страна. Нима тук може да се създаде истинска цивилизация?

Тя, както винаги бързо, се обърна и го попита направо:

— Боиш ли се, Флин?

— Струва ми се, да.

Срамуваше се да го признае. На родната Минтака той беше изучавал управлението на времето, а след това беше работил в пет различни свята, два от които бяха даже в още по-ранен стадий на развитие. Но нито веднъж не бе виждал толкова слабо хуманизирана цивилизация. Центърът осъществи контакт с тези цивилизации едва през последните 20 години и въпреки че малка част от тях представляваха интерес поради степента на развитието си, веднага се намериха ентузиастични. Флин, без да се замисли, пожела да бъде член на контролната група. Може би преждевременно — така поне му се струваше сега.

— Добре — обади се Руви. — Да си призная, аз също малко се страхувам. На всичкото отгоре тук е горещо. Спри тази тромава кола, искам да подишам чист въздух.

Той спря и Руви излезе. Тя се спря до два обли камъка край пътя и хвърли поглед към долината. Свежият вятър развяваше жълтата ѝ туника и леко раздвижваше сребристия наниз на тънката ѝ шия. Кожата ѝ, даже на светлината на това не ярко самотно слънце, сияеше с дълбока нежна зеленина — цвета на младостта и здравето.

— Струва ми се — каза Руви, — че тези гори са пълни с диви зверове.

— Надявам се, не много опасни.

Руви трепна.

— Щом излезем от града, веднага започва да ми се струва, че се намираме в някакъв злоещо враждебен свят. Тук всичко ни е чуждо: дърветата, цветята, даже стеблата на тревите.

Две огромни птици се появиха над върха на хълма. Те почти висяха във въздуха, кръжейки бавно на силните си сивокафяви криле. Наоколо нямаше никакви признаци на цивилизация. Освен шосето.

— И все пак красива местност — каза Руви, — по своему красива.

— Да. Именно затова Шербонди ни предложи да попътуваме из страната и по-отблизо да се запознаем с живота на нейните обитатели, да ги разберем по-добре.

Шербонди беше техен колега и командир на групата, която осъществяваше контакт с правителството на тази страна.

Флин въздъхна.

— Добре, да тръгваме.

Те се върнаха в колата и Флин внимателно я изведе на пътя. Това примитивно средство за придвижване го държеше в постоянно напрежение. Беше все така горещо, а трябваше да носи неудобните дрехи на хората: инструкцията забраняваше да се привлича излишно внимание. Но на Руви той разреши да остане с туниката.

Огледа се. Руви изглеждаше уморена и сега седеше отпусната леко на широката облегалка, полузатворила очи.

— Мисля си за дома — с лека усмивка каза тя.

Те преминаваха през ферми и малки пъстри градчета със странни названия, където хората ги зяпаха с опулени очи, а децата ги сочеха с

пръст и викаха: „Зелени негри! Гледайте, зелени негри!...“

Флин разглеждаше двуетажните и едноетажни къщи и се опитваше да си представи живота зад дървените и тухлените стени. Вероятно Шербонди е бил прав. Може би наистина се налага да се запознаят по-отблизо с живота на тези хора, за да разберат по-добре техните мисли и чувства. Но нали предстоящите столетия трябва до такава степен да преобърнат битието им, че сегашният живот положително изцяло ще бъде забравен!

Тези изменения впрочем вече започнаха заедно с първите им плахи стъпки в Космоса. И ето че възникна необходимостта внимателно да се преразгледа тяхното производство, образование, но преди всичко да им се втълпи онзи истински хуманизъм, онова космическо миролюбие, което единствено може да позволи на една развиваща се цивилизация да влезе във Всеобщата федерация.

Само че тъкмо това, както Флин знаеше от опит, ще се осъществи много трудно. Той знаеше, че мнозина от гордите и себелюбиви земяни няма да поискат да приемат натрапения им отвън начин на мислене. Мнозина ще се почувствуват подчинени, а благата, идващи от по-стари и по-мъдри цивилизации, ще се оценяват като унижително подаяние. Предстои трудното и търпеливо превъзпитаване на тези хора. Но, от друга страна, това също е интересно.

Накрая те излязоха от зоната на дъжда, а може би той просто престана и огря слънце. Гъстите изпарения затрудняваха дишането. Тежък буреносен облак зловещо ги преследваше на хоризонта.

— Изморих се и огладнях — каза Руви, — хайде да спрем.

— В следващото градче.

Честно казано, Флин също беше уморен. Все пак беше много неудобно да се управлява този неугледен автомобил и той с въздишка си спомни стремителните, безшумни и безопасни машини на Всеобщата федерация.

Следващият град дълго не се показваше. Най-после на върха на поредното възвишение те видяха знак във вид на огромен пръст.

— Ресторант. Хотел. Паркинг — прочете на глас Руви. — Тук наблизо има град. Струва ми се, че се нарича Гранд-Фолз.

Скоро пътят тръгна надолу и пред очите им се откри чудесна, меко осветена от залязващото слънце долина. Флин реши, че това е най-доброто място от всички, които видяха днес. Тиха, искряща на

слънчевите лъчи рекичка плавно ограждаше градчето, чиито бели къщички бяха потънали в зеленината на лозите.

Магазините вече бяха затворени, но кафенетата бяха пълни с хора. Чуваше се ритмична музика, миришеше на тухли и асфалт. Въобще отблизо градчето им се стори не така привлекателно, както от върха на хълма. Белите плакати се оказаха мръсни, а старинните двуетажни къщички — овехтели.

До хотела бяха спрели няколко коли. В една от тях седяха някакви хора и ги сочеха с ръце. Самият хотел беше триетажен с къси тесни балкони.

Флин спря колата до канавката и отвори вратата. Той забеляза, че хората започнаха да се приближават и втренчено да ги разглеждат. Някой извика:

— Зелени като тревата, боже мой!

Чу се смях, някой свирна. Флин мълчаливо хвана Руви за ръката и влязоха в хотела. От креслото, облечено в кожа, се надигна русокос човек и като сложи ръка на ръчката, въпросително ги погледна. Хората нахлуха след тях от улицата в хотела.

— Добър вечер — вежливо се усмихна Флин.

Русокосият погледна над главите им към влезлите, изкашля се и каза:

— Ако искате стая, при нас всичко е заето.

Отзад се разнесоха одобрителни хихикания.

— Да, но... — започна Руви, но Флин ѝ стисна ръката. Той разбра, че русокосият лъже и прави това, за да угоди на стоящите отзад. Наистина той не проумяваше защо е нужно това. Като придаде на гласа си колкото може повече доброжелателност, Флин попита:

— Извинете, не бихте ли ни посочили какво то и да е друго място, където може да се пренощува?

— Не. Тук въобще няма никакви такива места, ето какво ще ви кажа.

— Благодаря ви — каза Флин и без да изпуска ръката на Руви, тръгна към изхода. През това време тълпата значително беше нараснала. „Събрал се е повече от половината град“ — помисли Флин. Руви вървеше след него с наведена глава и без да поглежда встрани. Те бавно се движеха през тълпата, през миризмата на пот и цигарен дим.

На вратата някакво момиче изписка високо и отскочи от Флин. Наоколо предизвикателно високо зазвучаха гласове:

— Ей, зеленият, ти май съвсем не си хранил приятелката си там, откъдето сте долетели...

— ... съвсем същите, каквито ги показваха по телевизора, аз още тогава казах на Джек, на Джек Спарей. Казвам му аз, старче, виждал ли си някога нещо подобно, че още и да ходи по улицата?

Смях. Зъл, непонятен. Флин се приближи към колата и пушна Руви вътре.

— Не вземай присърце всичко това — каза тихо той на родния език, — сега ще заминем.

— Мамичко, а защо автомобилът на тези негри е толкова по-голям от нашите?

— Защото правителството им плаща луди пари, за да ни учат как да живеем...

— Моля ти се, по-бързо — прошепна Руви.

Флин заобиколи колата, но вратата препречваше червендалест мъж със златна верижка на дебелия си корем. Редом с него стояха някакви младежи. Флин бе поразен от пламъчетата на зверска злоба в очите им, но той попита все така спокойно и сдържано, както в хотела:

— Не бихте ли ни казали колко мили има до следващия град?

— До следващия? — повтори въпроса червендалестият. — Сто и още двайсет и пет мили.

Флин помисли за дългото пътуване в тъмнината през непознати местности и почувствува, че се изпълва с гняв. Но се сдържа.

— А може ли тук някъде да похапнем?

— Не, вече всичко е затворено — през зъби пробоботи червендалестият. — Не съм ли прав, мистър Тибс?

— Чистата истина, съдия Шоу — каза някой зад него.

— А да заредя колата?

— Всички колонки вече са затворени — каза съдията Шоу — освен може би при Петч. При него понякога е отворено и вечер. Но ще ви стигне ли горивото да се доберете дотам? Пътят е дълъг.

— Добре, ние тръгваме — каза Флин, но съдията продължаваше да стои между него и колата.

— Една минута. Ние много четохме за вас във вестниците и гледахме по телевизията, но няхахме възможност да поговорим с вас

очи в очи. Ето затова искаме да ви зададем няколко въпроса.

— По дяволите въпросите! Нека кажат за какъв дявол са се домъкнали тук, след като никоой не ги е канил! — извика някой от тълпата.

— Но защо така? — като се усмихваше сдържано, каза съдията Шоу. — Нека опитаме с добро.

— Нека кажат за хора ли се смятат, или за изчадия на ада?

— Да — внимателно каза Флин, — в нашия свят ние се смятаме за хора.

— Разправяй ги тия на глупаците — извика някой, провирайки се през тълпата. — Аз вече цяла година ви гледам физиономиите по телевизията я акълът ми не го побира. Нима у вас не се намери нито един приличен бял за контакт с цивилизовани хора?

— Отлично, Джефри! — изрева тълпата.

— А пък аз ето какво искам да ти кажа — заговори с нравоучителен тон съдията Шоу. — Това е бял град, а нашата майка Земя е напълно прилично място. То ни задоволява и ние не изпитваме никаква нужда да идват тук някакви си цветни и да започват да ни учат на ум и разум. Защото...

В това време Руви извика. Флин се огледа. Някой бе отворил задната врата на колата и до кръста се бе напъхал вътре.

— Флин, моля те! — Руви, доколкото беше възможно, се отдръпна и притисна гръб към противоположната врата.

— Ти я изплаши, Джед! — каза някой подигравателно.

Флин отблъсна някого встрани и с два скока стигна до задната врата. Той не виждаше нищо освен изплашеното лице на Руви и гърба на момъка.

— Изчезвайте оттук! — рязко каза той.

Смехът веднага секна.

— Изписка ли някой, или така ми се стори? — попита Джед.

— Чувате ли?! Махнете се от колата!

Джед бавно се изправи. Той беше доста висок момък с дълги жилести ръце. Лицето му беше изкривено от насмешка.

— Нещо не ми харесва тонът, с който ми каза това — процеди Джед.

— Все ми е едно дали ти е харесал, или не.

— Нима ще преглътнеш това, Джед?! — извика някой от тълпата.
— И от кого! От негър, па бил той и зелен.

— Аз исках просто приятелски да поговорим, но те, както виждам, не заслужават това — Джед, все така накриво усмихнат, внезапно сграбчи Флин за реверите, но той се отскубна и със силно движение прехвърли бабаита през рамото си. Тълпата ахна. Някой се втурва да повдигне Джед. Наоколо застрашително зашумяха.

— Спокойно, момчета, спокойно! — рязко каза съдията Шоу. — Няма да допусна безредици... тук.

Той се обърна към Флин.

— Бих ви посъветвал да се махнете оттук колкото се може по-скоро.

* * *

Флин караше колата с пределна скорост. Скоро те подминаха мигащите неоновии реклами и излязоха от града. Руви седеше отзад, настръхнала и закрила лицето си с ръце. Той протегна ръка и лекичко я потупа по рамото.

Внезапно в края на пътя светнаха рубиновии букви „Петч“. Това беше бензиностанцията.

— Не спирай, моля те, не спирай — прошепна Руви.

— Трябва, иначе все едно някъде ще закъсаме — каза меко той и свърна на площадката, покрита с чакъл.

Флин нахлупи шапката си по-ниско над очите, облече якето и излезе навън. Хлопна се врата и от къщата излезе жена. Като се стараеше гласът му да звучи спокойно, Флин каза, че иска да зареди. Жената, без да отвърне, тръгна към колонката. Край тях по шосето бавно премина някаква кола.

— Девет и деветдесет — каза жената и Флин бързо подаде парите. Жената видя зелената длан, изумено го погледна в лицето, но Флин вече хлопна вратата на колата. Последното, което видя, беше уплашено отворената уста.

— Край — каза той. — Сега вече няма да спираме.

— Никога не съм мислила, че лицето ми може да предизвика такова отвращение — каза тя. — Странно чувство.

— Бих споделил с тебе съображенията си по този повод, но сега не му е времето.

Пътят беше тесен, Флин забеляза напред бавно движеща се кола. Тя караше по средата на пътя. Флин сигнализира отначало вежливо, след това настойчиво. Отзад той чу шума на втора кола, а тази, която вървеше отпред, започна постепенно да намалява скоростта.

— Какво правят? — прошепна Руви отзад. — Защо не ни дават да минем?

— Не знам — тихо отговори Флин.

В колата отзад включиха дълги светлини и Руви от изненада извика. Флин отново се опита да завие надясно, но предната кола не го пропускаше, а задната започна методично да го блъска, мачкайки багажника, тръгна да го надминава и изведнъж рязко сви вдясно и го удари отстрани; колата на Флин отскочи в тъмнината, помитайки редкия хрусталак и като се блъсна в нещо невидимо, спря.

Флин се огледа. От автомобила, който ги преследваше, изскочиха четирима. Флин се наведе през Руви, отвори задната врата и я изблъска навън.

— Да бягаме!

Той не се оглеждаше. Гласовете на преследвачите звучаха в нощната тишина като лай на ловджийски кучета.

Накрая двамата с Руви попаднаха в някаква рядка горичка. Спряха. Руви дишаше тежко и не можеше да върви по-нататък.

Преследвачите бяха съвсем близко.

— Виждаш ли нещо, Джед?

— Засега не.

Флин направи крачка и застана в ивицата светлина между преследвачите и Руви.

— Отлично, зеленият, ти много искаше да ни научиш на ум и разум. Сега пък ние ще те понаучим.

— Бягай, Руви! — викна Флин и скочи върху момъка с фенерчето. В същия миг встрани от тъмнината се измъкна някой с палка в ръка и удари Флин по главата. Той със стон се повали на земята. Още един удар с нещо тежко...

— Почакай, Майк... искам да съм сигурен, че той ме чува. Чуваш ли ме, зеленият? Негрите винаги трябва да знаят къде им е мястото.

Удар. Кръв по устните. Болка. После всичко изчезна...

Произшествието веднага попадна в печата и предизвика широкото негодувание на обществеността. Президентът направи специално изявление. Губернаторът на щата произнесе публични извинения и обеща строго да накаже всички свързани с инцидента.

Опитваха се да открият виновните. Съдията Шоу твърдеше, че нападателите не са му известни. Същото твърдяха и полицаите, още повече че нападението станало през нощта и далеч от града. Името Джед нищо не говореше, тъй като в града повече от половината мъже се наричаха така.

Щом като лекарят му разреши да става, Флин информира групата за това, че те с Руви се завръщат на Минтака.

Шербонди дойде да навести Флин.

— Чувствувам се виновен за всичко, което се случи — отбягвайки погледа му, каза той. — Аз не осигурих достатъчно групата.

— Рано или късно това трябваше да се случи тук — каза Флин. — С нас или с някой друг, не е ли все едно? Главното е това да послужи за добър урок на всички. Жалко само, че ние с Руви изгубихме след това нещо важно: възпитания от детството галактически хуманизъм. Ние станяхме зли. Ето защо трябва да напуснем Земята и да преминем специален курс.

— Няма какво да добавя, Флин — въздъхна тежко Шербонди.

Флин помогна на Руви да подреди всички вещи. След това каза спокойно:

— Аз трябва да успея да свърша още нещо тук, преди да заминем. Не се тревожи, скоро ще се върна.

Руви го погледна внимателно, но не попита нищо. Той запали колата и излезе на шосето.

— Вие искахте да ми дадете урок — каза той гласно, увеличавайки скоростта. — Направихте го. И сега ще ви покажа, какъв добър ученик съм аз.

Да, това беше най-страшното последствие от случилото се. Ненавист. Глуха ненавист. Опитва да се освободи от нея и не може. И сега той се носеше по шосето към градчето Гранд-Фолз с два концентратора за проливни дъждове и бури. Той пренасяше потопа, който ще помете този проклет Гранд-Фолз.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 45,46/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.